

7. neděle v mezidobí B

*Důvěřuji v tvé slitování,
pro tvou pomoc ať zaplesá mé srdce,
zazpívám Hospodinu,
který mě zahrnul dobrem. (Žl 13,6)*

První čtení

Izaiáš 43,18-19.21-22.24b-25

Toto praví Hospodin: "Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzbudím, což (to) neznáte? Cestu vytvořím na poušti a řeky na neschůdných místech. Ten lid jsem stvořil pro sebe, bude hlásat mou chválu. Ty však jsi mě nevzýval, Jakube, ano, odporem ke mně jsi byl stížen, Izraeli! Ale unavoval jsi mě svými hříchy, obtěžoval jsi mě svými nepravostmi. A přece já, já jsem to, který vymazávám kvůli sobě tvé nepravosti, nevzpomenu na tvé hříchy."

Druhé čtení

2. Korintánům 1,18-22

(Bratři a sestry!) Bůh je věrný: když k vám mluvíme, neznamená to zároveň "ano" i "ne". Vždyť přece Boží Syn Ježíš Kristus, kterého jsme u vás hlásali – já totiž, Silván a Timotej – nebyl zároveň "ano" i "ne", u něho je pouze "ano". Všechna Boží zaslíbení (našla) v něm svoje "ano". Proto skrze něho voláme "amen" k Boží slávě. Bůh upevňuje nás i vás, abychom byli vždycky spojeni s Kristem: posvětil nás, vtiskl nám svou pečeť, a tak nám vložil do srdce Ducha jako záruku.

Evangelium

Marek 2,1-12

Když se (Ježíš) po (několika) dnech vrátil do Kafarna, proslechlo se, že je doma. Sešlo se tolik lidí, že už nestačilo ani místo přede dveřmi, a on jim hlásal Boží slovo. Tu k němu přicházeli s ochrnutým, nesli ho čtyři. Pro množství (lidí) se s ním nemohli k němu dostat. (Proto) nad místem, kde byl (Ježíš), odkryli střechu, udělali otvor a spustili dolů

lehátko, na kterém ochrnutý ležel. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: "Synu, odpouštějí se ti hříchy." Seděli tam však někteří z učitelů Zákona a ve svém srdci uvažovali: "Jak může ten (člověk) tak mluvit? Vždyť se rouhá! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh." Ježíš hned svým duchem poznal, že tak u sebe uvažují, a řekl jim: "Proč tak ve svém srdci uvažujete? Co je snadnější? Říci ochrnutému: 'Odpouštějí se ti hříchy', nebo říci: 'Vstaň, vezmi své lehátko a chod'?' Abyste však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy" – řekl ochrnutému: "Pravím ti, vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů!" On vstal, ihned vzal lehátko a přede všemi odešel, takže všichni žasli, velebili Boha a říkali: "Něco takového jsme ještě nikdy neviděli."

K zamyšlení

"Něco takového jsme ještě nikdy neviděli!" – ne, něco podobného lidé z Kafarnau ještě ve svém životě nezažili: v Ježíši se spojuje pomocná a uzdravující blízkost Boží a jeho nekonečná láska a milosrdenství.

Co zpočátku vypadá jako běžná příhoda s nemocným, který byl přiveden k Ježíši, se rychle mění v neočekávanou komplexnost a hloubku. Tento příběh hovoří o touze celého lidstva po uzdravení na těle, duchu i duši. Ježíš rozpoznává tuto touhu člověka po vysvobození z hříchu a viny, které člověku škodí a osvobozuje ho. Když jeho srdce (které je středem osobnosti) touží po nové svobodě, může svobodně a sám kráčet svou cestou bez pomoci ostatních.

Pro učitele zákona je tato dynamika uzdravení nepřijatelná. Zůstávají na úrovni strachu před ztrátou víry a bohabojnosti, před rouháním a také před možnou ztrátou moci, což jim zamezuje, aby dozráli. Teprve tělesné uzdravení je přesvědčující. Není to snad s námi v dnešní době podobné? Usilujeme především o to, nasadit proti každému tělesnému poškození rychlý a účinný prostředek. Zaobírat se otázkou, jaký podíl na našem utrpení má naše nitro, možná i naše osobní hříchy, je nepříjemné, nepohodlné a bolestné a tím je pro nás velmi těžké. Tím ale také přehlízíme, že sami sebe okrádáme o šanci na uzdravení.

Vyplatí se zaměřit se v tomto příběhu na ty, kteří nejsou vůči uzdravení vnímaví. Jsou to přátelé postiženého, kteří se namáhají, aby svému příteli zprostředkovali uzdravení. Nejen, že ho k Ježíši přinesli, ale přišli na originální řešení, když pochopili, že "normální" cestou není uzdravení možné. Jaké štěstí je mít přátele, kteří ho podrží, kteří mu ukážou směr, kteří jsou schopni překonat střechu, která je bariérou nedůvěry, strachu, odcizení a podezírání! My, kteří potřebujeme nejen uzdravení, ale jsme součástí jednoho i vícero společenství, jsme zvaní, abychom podobným způsobem jednali s našimi bližními a jejich omezeními. Tím se pokusíme společně s nimi vytvořit nové cesty a možnosti, když jim současně zprostředkujeme, že je Bůh chce vymanit z jejich postižení, že tomuto Bohu můžeme důvěřovat, jelikož je to Bůh života a smrt nemá poslední slovo!